

Arrest

nr. 74 515 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 september 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 12 mei 1983 in Tselinniy (Kalmykië). Op 4 juni 2006 huwde u traditioneel en op 20 april 2007 officieel met R.(...) K.(...). Op 1 april 2007 werd uw dochter M.(...) K.(...) en op 22 mei 2008 uw dochter Y.(...) K.(...) geboren te Grozny (Tsjetsjenië). Uw broer K.(...) M.(...) (O.V. 5.677.140) deed op 8 mei 2006 vrijwillig afstand van het statuut van vluchteling in België en keerde terug naar Tsjetsjenië, waar hij sindsdien bij uw ouders in de Sherbakovastraat in Grozny verblijft. Sinds zijn terugkeer werd hij enkele keren opgebeld door militairen en vervolgens aangehouden. Uw ouders deden het nodige opdat hij weer werd vrijgelaten. Sinds uw aanhouding (infra) werd hij niet meer aangehouden. Sinds uw huwelijk werd uw man respectievelijk op 5 december 2007 en 8 augustus 2008 aangehouden en nadien weer vrijgelaten. Ook voor uw huwelijk werd hij enkele keren aangehouden. In augustus 2008 besloot hij weg te gaan omdat hij de aanhoudingen moe was. U weet niet waar hij zich bevindt en heeft sinds zijn vertrek geen contact meer met hem gehad. U bleef bij uw schoonmoeder wonen in het dorp Molsovochoz in de omgeving van Grozny. Sinds het vertrek van uw man vonden daar enkele huiszoeken plaats waarbij u gevraagd werd waar uw man was. Op 5 of 6 oktober 2009, toen u bij uw ouders op bezoek was in Grozny, vond daar een huiszoeking plaats door militairen, vermoedelijk Kadyrovtsi. Ze doorzochten alles en troffen een plastic zakje aan met foto's van uw familie die uw moeder bewaarde. Op één van de foto's stond u samen met uw broer A.(...) M.(...), die als strijder binnen het Tsjetsjeens verzet in januari 2000 gedood werd. Op de foto hield u het wapen van A.(...) vast. Hierop beschuldigden de militairen u ervan betrokken te zijn bij de rebellen en ze namen u mee. Ze brachten u naar een groot gebouw in het centrum van Grozny, waar ze u verhoorden. Ze beschuldigden u ervan mee te strijden met de rebellen en uw man ondergedoken te houden. Ze vroegen waar uw broer A.(...) M.(...), die op 20 juli 2003 door militairen werd opgepakt in Ingoesjetië en nadien spoorloos verdween, en waar uw broers B.(...) M.(...) (O.V. 5.507.636) en K.(...) M.(...) (O.V. 5.677.251), die als erkende vluchtelingen in België verblijven, zich bevinden. Ze sloegen u op uw hoofd waarna u wakker werd in een cel. In deze cel, die u deelde met een andere vrouw, werd u vervolgens drie dagen vastgehouden. Gedurende deze drie dagen werd u nog ondervraagd over uw broers en over het wapen dat u op de foto vasthield. Op 8 of 9 oktober 2009 werd u vrijgelaten nadat uw familie u had vrijgekocht. De broer van uw schoonmoeder kwam u ophalen aan het gebouw waar u werd vastgehouden en bracht u naar huis. De militairen hadden hem gezegd dat u niets mocht vertellen en dat u diende te verdwijnen. De broer van uw schoonmoeder bracht u op 8 november 2009 naar Khasavyurt, waar u met een minibus, een Gazelle, dezelfde dag vertrok. U reed twee à drie dagen tot u ergens in Rusland aankwam waar u overnachtte op een appartement. De volgende dag, op 11 november 2009, vertrok u met een vrachtwagen naar België. Onderweg verbleef u in het slaapcompartiment van de chauffeur. Op 12 november 2009 kwam u aan in België en op 13 november 2009 diende u uw asielaanvraag in. Uw beide dochters werden door een Russische vrouw, Svetlana, naar België gebracht en kwamen aan op 2 december 2009. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw studentenkaart, de geboorteaktes van uw dochters, een document betreffende de erkenning van het vaderschap, uw huwelijksakte en een psychologisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat bij een huiszoeking in uw ouderlijk huis een foto werd aangetroffen waarop u samen met uw vermoorde broer A.(...) staat, die streed tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog en wiens wapen u op de foto vasthield. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet door welke dienst u op 5 of 6 oktober 2009 aangehouden en vervolgens vastgehouden werd (CGVS, p. 11-13), hoewel van u verwacht kon worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u door

uw familieleden werd vrijgekocht, zij erin slaagden u terug te vinden en te lokaliseren en zij bijgevolg wisten welke instantie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 14-15). Evenmin wist u wie uw familie had betaald opdat u werd vrijgelaten, al zei u dat het de hoofdverantwoordelijke voor verhoren was (CGVS, p. 15). Ten slotte wist u ook niet waar u ergens in Grozny drie dagen werd vastgehouden, hoewel u zei dat het niet ver van het Staropromyslovskiy district was. Toch kon van u verwacht worden dat u wist waar u ergens in Grozny werd vastgehouden, daar de broer van uw schoonmoeder u er bij uw vrijlating kwam ophalen en u tot voor uw huwelijk steeds in Grozny heeft gewoond (CGVS, p. 3, 4, 13-15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd. Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw vlucht vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de huiszoeking die plaatsvond in uw ouderlijk huis en uw aanhouding, vasthouding en vrijlating van 5 of 6 oktober 2009 (CGVS, p.10-15). Ook kon u geen begin van bewijs voorleggen van de huiszoekingen die plaatsvonden bij uw schoonmoeder en de aanhoudingen en vrijlatingen van uw man (CGVS, p. 12, 16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. U legde wel een psychologisch attest voor aangaande uw precare psychische toestand, opgesteld op 8 maart 2011 door een Belgische psycholoog. Deze psychologische problemen worden door mij niet betwist. Desalniettemin moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Het is bovendien opvallend dat de psycholoog, waarvan kan worden aangenomen dat hij zich met betrekking tot uw asielrelaas baseert op uw verklaringen, in het psychologisch attest stelt dat uw echtgenoot in Tsjetsjenië ontvoerd werd (Map documenten, 5), hoewel u zowel op het Commissariaat-generaal als bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw echtgenoot op eigen beslissing is weggegaan, omdat hij de voortdurende aanhoudingen moe was, en dat u sindsdien niet weet waar hij zich bevindt, noch contact heeft met hem (CGVS, p. 5-6, 15-16; vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Het is verder weinig aannemelijk dat uw belagers u ineens in 2009 voor het eerst zouden vervolgen door u op te pakken en te beschuldigen van medewerking aan rebellen op basis van een foto die ze bij uw ouders thuis zouden hebben aangetroffen en die dateert van 1999 oftewel tien jaar voordien en waarop u samen met uw begin 2000 gesneuvelde broer te zien zou zijn geweest. Het is evenmin geloofwaardig dat uw belagers die via u aan informatie wilden geraken over uw broers en uw vermeende steun aan de rebellen u bij uw vrijlating via de broer van uw schoonmoeder te kennen zouden hebben gegeven dat u een maand de tijd had om "te verdwijnen" (CGVS, p. 13-15). Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u op 8 november 2010 vertrok met een minibus, meer bepaald een Gazelle, vanuit Khasavyurt (Dagestan). Na twee of drie dagen kwam u aan, ergens in Rusland, waar u overnachtte in een appartement. De volgende dag werd u begeleid naar een staanplaats met vrachtwagens. Er waren borden met plaatsnamen in het Russisch en in een andere taal, die u niet begreep. Bij de grensovergangen bevond u zich in het slaapcompartiment van de chauffeur. Opmerkelijk is dat u hoegenaamd niet wist op welke plaats u zich in Rusland bevond waar u ook overnachtte, langs welke plaatsen, landen en grenzen u tot uw aankomst in Europa bent gereden, waar u Europa bent binnengekomen, en welke landen u bent doorgereden tot uw aankomst in België. U verklaarde dat u geen afspraken heeft gemaakt met de vrachtwagenchauffeur voor het geval er iets mis zou lopen en weet niet zeker of uw familieleden dit deden (CGVS, p. 8-9). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig, temeer gezien u een universitaire opleiding genoot (CGVS, p. 6). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. U was tijdens uw reis van Rusland naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument en zou onderweg niet persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7-8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoep in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 8-9). Hierdoor ontstaat het

vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehoud. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort tijdens uw aanhouding werd afgenomen (CGVS, p. 7). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw broer B.(...) M.(...) (O.V. 5.507.636) op 28 februari 2006, en uw broers K.(...) M.(...) (O.V. 5.677.251) en Kh.(...) M.(...) (O.V. 5.677.140), op 24 februari 2005 het vluchtelingenstatuut in België hebben verkregen. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend 3 tot 4 jaar nadat inzake de asielaanvragen van uw broers een appreciatie werd gemaakt die toen op basis van hun persoonlijke verklaringen en een inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord. Terloops zij nog opgemerkt dat uw broer Kh.(...) M.(...) (O.V. 5.677.140) op 8 mei 2006 vrijwillig afstand deed van het statuut van vluchteling en terugkeerde naar Tsjetsjenië, waar hij volgens uw verklaringen momenteel nog steeds verblijft. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw studentenkaart, de geboorteaktes van uw dochters, het document betreffende de erkenning van het vaderschap en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijksverbintenis en uw opleiding, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aangaande de hoofdpijn, stress en migraine waar u melding van maakte, en die tot gevolg zouden hebben dat u mogelijk iets kan vergeten (CGVS, p. 2), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift werpt eerste verzoekster, die tevens optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochters, thans tweede en derde verzoekster, de volgende middelen op:

“Verzoekster meent dat de motieven van de bestreden beslissing inadequaat zijn en dat ze voldoende elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat in haar hoofd een gegronde, actuele vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, minstens dat ze voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

De bevindingen van de CGVS geen rekening houden met de bijzondere context van haar regio van oorsprong: Tsjetsjenië. CGVS stelt voor dat "de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie" omdat de mensenrechtenschendingen een gericht karakter hebben.

Niettemin heeft verzoekster bewezen dat ze individueel gericht werd door de schendingen die nog steeds gebeuren in Tsjetsjenië.

8.1 Voorafgaande opmerking

De bewijslast in het hoofde van verzoekster moet gerelativeerd worden gelet op de plotselinge vlucht van verzoekster die haar familielid vol vertrouwen heeft gevolgd zonder niets mee te nemen enerzijds. en de bijzondere context van Tsjetsjenië anderzijds.

In Tsjetsjenië is er amper een centrale staat. De macht is in handen van verschillende groeperingen met hun eigen informele systeem. Bijgevolg gebeuren huiszoekingen. aanhoudingen. vasthoudingen. en vrijlatingen officieus en zijn dus niet te bewijzen.

Dit blijkt uit het gehoor van verzoekster:

"Was dat een officiële huiszoeking? Ze hebben geen officieel bevel laten zien. Ze kwamen naar binnen, ze doen wat ze willen en ze vertrekken". (b. 11)

"Was dat dan een officiële aanhouding? (...) Hadden ze een bevelschrift? Neen. Kadyrovtsi doen wat ze willen". (b. 11)

Het EHRM heeft betreffende de geheime aanhoudingen reeds geoordeeld:
"(...)". (EHRM, Gekhayeva and others v. Russia, 29.05.2008, n° 1755/04, §127)

Het EHRM heeft bij diverse gelegenheden de algemene straffeloosheid in dergelijke gevallen veroordeeld (<http://www.hrw.org/news/2009/03/20/update-european-court-human-rights-judgments-against-russia-regarding-cases-chechnya>), met name in geval van ontvoering:

" (...) (EHRM, Gekhayeva and others v. Russia, 29.05.2008, n° 1755/04, §§ 117 en 120).

Het klimaat van straffeloosheid wordt ook bevestigd door verzoekster in haar gehoor:

"Werd er ruchtbaarheid gegeven aan uw problemen? Neen, de mensen hebben schrik, om geen problemen te krijgen. Heeft u ergens klacht ingediend? Neen. Waarom niet? Dan zou ik opnieuw problemen krijgen en ik heb schrik, je hebt daar geen rechten." (b. 16)

Gezien de bewijsmoeilijkheden moet er, naast het gehoor van verzoekster, een bijzondere aandacht besteden worden aan de verslagen van internationale instanties en aan de bewijzen verzameld in België, vooral het psychologisch verslag.

In een geval van een asielaanvrager die een medisch attest voor de migratieoverheden had voorgelegd, stelt het EHRM vast dat: "...".

Het Hof besluit: "...". (EHRM, R.C. v. Sweden. 09.03.2010, n° 41827/07, § 53)

Er moet ook rekening gehouden worden met de Tsjetsjeense cultuur die patriarchaal georganiseerd is. De rol van de vrouwen is in deze maatschappij beperkt. Het is dus niet onlogisch dat verzoekster niet alle details kent van haar vrijlating of haar vlucht, omdat er onderwerpen zijn die enkel tussen mannen mogen besproken worden. Het feit dat verzoekster niet alle elementen kent kan haar niet ten nadeel worden genomen.

8.2. Eerste middel genomen uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Verzoekster heeft een gegronde, actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, gezien de mensenrechtenschendingen waarvan ze al een slachtoffer is geweest.

Verzoekster verheldert ook hierna de onzekerheden van haar asielrelaas en benadrukt weer het belang de Tsjetsjeense context en cultuur in overweging te nemen in het onderzoek van de relevante elementen van dit relaas.

A. Mensenrechtenschendingen

Zoals vermeld door het CGVS, en ondanks het feit dat de situatie in Tsjetsjenië vooral verbeterd is, "komen niettemin in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen" (bestreden beslissing, b. 2)

De bestreden beslissing gebruikt de volgende voorbeelden van schendingen:

"onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra. Dit gaat gepaard met een klimaat van straffeloosheid" (b.2).

Deze voorbeelden blijken ook uit een verslag van het CGVS: *Subject related briefing - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011*. b. 7.

Het is opmerkelijk dat verzoekster slachtoffer werd van dezelfde misbruiken die worden aangekaart door het CGVS.

a. Onrechtmatige arrestatie en gefabriceerde rechtszaak

Na de huiszoeking van het huis van de ouders van de verzoeksters wordt ze onrechtmatig gearresteerd. De militairen die haar kwamen oppakken hadden blijkbaar geen officieel bevel en hebben in iedere geval niets getoond (b. 11 van het gehoor). Bovendien lijken de motieven van de arrestatie (namelijk een oude foto), na de woorden van verzoekster, op een "excuus" om haar op te pakken.

Het moet eerst een vooral gesteld worden dat:

Het is niet altijd duidelijk (...) wat de motieven zijn en wat het beoogde doel was" van acties (CGVS, *Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011*, b.16).

De motieven kunnen alleen begrepen worden in het Tsjetsjeense context.

Eerst zijn er veel "vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders".

"Familieleden van (vermoedelijke) strijders worden door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden voor de daden van hun verwanten". (CGVS, *Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011*, b.15)

De mogelijke represailles doen zich voor onder de vorm onder andere van vervolging van familieleden. CGVS, *Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011*, b.15). Verzoekster vermoedde inderdaad dat de militairen haar volgden:

"Waarom vielen ze daar toen binnen? Ik denk dat ze mij volgden en wachtten tot ik bij mijn ouders op bezoek kwam. Ze dachten dat ik iets te verbergen had, Waarom denkt u dat? Toen ze naar binnen kwamen vroegen ze mij ten eerste waar mij man naartoe was en door de foto's vonden ze een excuus om mij op te pakken" (b. 12)

Bovendien werd verzoekster als een strijder beschouwd door de militairen:

'De militairen zagen een foto van A. met mij en ze zeiden tegen mij: 'je bent dan ook lid van een groepering'. Op de foto stond ik met een wapen van A..' (b. 10 van het gehoor)

Ten tweede is er een klimaat van straffeloosheid en verdorvenheid dat de militairen toelaat losgeld te eisen voor iedere vrijlating. In deze omstandigheden vinden veel willekeurige arrestaties plaats.

Verzoekster begrijpt de moeilijkheden van de Belgische overheden om dergelijke motieven van arrestatie te beseffen. Niettemin kan dit haar geloofwaardigheid niet aantasten. Anders zou ze een tweede keer slachtoffer worden van de willekeurige misbruiken van de militairen: eens in Tsjetsjenië en dan in België waar de overheden haar situatie niet kunnen beseffen.

b. Opsluiting in een geheim detentiecentraim

Verzoekster werd meegenomen naar een auto die op haar wachtte dichtbij het huis van haar ouders. Het valt op dat de militairen haar hoofd met iets hebben bedekt. Dit toont aan dat deze aanhouding officieus is en dat hun bestemming een geheim moest blijven. Ze heeft onderweg niets kunnen zien (b.10 van het gehoor).

Haar familie heeft drie dagen nodig gehad om haar terug te vinden. Haar ouders hebben daarvoor een belangrijk bedrag betaald, om inlichtingen te verzamelen over het detentiecentrum waar hun dochter opgesloten werd.

De opsluiting van verzoeksier is geen uitzonderlijke praktijk.

"(...)" European Council on Refugees and exiles, Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, asylum seekers and refugees in Europe, <http://www.ecre.org/topics/areas-of-work/returns/174.html>, March 2011, b. 47

Hoewel verzoekster geen bewijs van haar vasthouding kan tonen, ondersteunen deze verslagen haar relaas. De documenten waarover de CGVS beschikte melden ook het bestaan van deze illegale detentiecentra (CGVS, Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011, b.14)

Haar vrijlating beïnvloedt niet het feit dat het detentiecentrum een onbekende plaats was. Dankzij zijn relaties heeft de broer van schoonmoeder van verzoekster uiteindelijk haar teruggevonden. Hij heeft niets meer tegen haar gezegd. Verzoekster was zo geschrikt dat ze ook niets heeft gevraagd.

Nadat ze buitenkwam begreep ze dat ze zich ergens in het centrum van Grosny bevond, maar ze weet niet precies waar.

Hoewel verzoekster in Grosny bij haar ouders heeft gewoond kent ze dit grote stad van 305 km² in zijn geheel niet. Ze komt uit het dorpje Katayama, uit het Staropromyslovski district, maar werd ergens anders vastgehouden, in een ander district dat ze niet kende (b. 13 van het gehoor).

Er is niets onlogisch hierover gezien de uitgestrektheid van Grosny.

c. Foltering tijdens detentie

Verzoekster werd gefolterd, net als de andere vrouw die bij haar opgesloten was. Ze werd ondervraagd over haar broers, haar verdwenen man en haar vermoede medewerking als strijder in het verzet.

Ze kreeg daarvan blauwe plekken, een voortdurend hoofdpijn. Ze is steeds nog gevolgd door een psycholoog en een neuroloog.

d. Vrijlating

Nadat de militairen verzoekster hadden geslagen, hebben ze begrepen dat verzoekster niets had te zeggen. Ze hebben dan de opportuniteit gekregen om geld te verdienen door haar vrij te laten.

Deze praktijken zijn vanzelfsprekend illegaal. Ondanks de straffeloosheid waarvan de militairen genieten, kunnen ze toch bang worden voor de familie van verzoekster. Deze familie had inderdaad al vroeger contact genomen met verschillende verenigingen om de broer van verzoekster, A., terug te vinden. Ze zou kunnen deze contacten weer gebruiken om de misdaden van de aanwezige militairen aan het licht te brengen. Daarom was de voorwaarde voor de vrijlating van verzoekster haar stilzwijgen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Het is evenmin geloofwaardig dat uw belagers die via u aan informatie wilden geraken over uw broers en uw vermeende steun aan de rebellen u bij uw vrijlating via de broer van uw schoonmoeder te kennen zouden hebben gegeven dat u een maand de tijd had om "te verdwijnen" (Bestreden beslissing b.3)

Er is hier geen tegenspraak. Trouwens werd de man van verzoekster al enkele keren opgepakt en vrijgekocht (b.15) en dit wordt niet betwist door de CGVS.

B. Identiteit van de vervolgers

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Zo wist u niet door welke dienst u op 5 of 6 oktober 2009 (...), al zei u dat het de hoofdverantwoordelijke voor verhoren was" (bestreden beslissing, b.2)

Niet weten wie de vervolgers zijn is helemaal niet verbazend aangezien dat verschillende groeperingen in Tsjetsjenië voorkomen. Het verslag van de CGVS over Tsjetsjenië bepaalt:

“Er moet ook opgemerkt worden dat niet noodzakelijk alle incidenten die zich de voorbije periode voordeden, direct aan het conflict gelieerd kunnen worden. Het is niet altijd duidelijk wie de daders zijn, wat de motieven zijn en wat het beoogde doel was” CGVS, Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011, b.16).

Er kan dus niet verwacht worden dat verzoekster exact wist wie er was. De militairen hebben zich inderdaad niet voorgesteld (b. 11 van het gehoor). Toch heeft ze zoveel mogelijk inlichtingen gegeven. Zo verklaart ze:

“Door wie werd die huiszoeking uitgevoerd? Militairen. Kent u hun namen? Weet ik niet. Maar ik weet zeker dat ze blijkbaar Kadvrovtsi waren. En toen ik in de cel zat was er een andere vrouw in de cel die me dat meedeelde.” (b.11)

Zo kan ze de exacte identiteit van de gevangenisbewakers niet geven, maar verklaart ze wel dat degene die het geld heeft gekregen was de verantwoordelijke voor de plaats waar ik zat” (b.15),

Het feit dat de broer van haar schoonmoeder haar teruggevonden heeft verandert niets aan de conclusie dat verzoekster niet wist wie verantwoordelijk was van haar vervolging.

C. Verklaringen over haar man

Verzoekster huwde met R. K. op 4.06.2006 . Al voor zijn huwelijk werd meneer K. ontvoerd, vastgehouden en dan vrijgekocht. Na hun huwelijk gebeurde het nog twee keer.

Verzoekster legt uit dat:

“Hij werd telkens opgepakt en weer vrijgelaten en hij was dat beu. Hij zei tegen mij dat hij weg wou” (b.5 van het gehoor)

Verzwakt en getraumatiseerd besloot hij in augustus 2008 inderdaad te vluchten, zonder tegen zijn familie te zeggen waar hij naartoe zou gaan. Dit klopt volledig met wat verzoekster tegen haar psycholoog heeft verteld, maar dit werd verkeerd overgeschreven.

De psycholoog heeft enkel geschreven dat:

“son mari et son frère auraient été enlevés en Tchétchenie” (rapport de suivi psychologique, soutien et guidance)

Deze gebeurtenissen zijn nauwkeurig, maar worden verkeerd begrepen door tegenpartij. Verzoekster heeft inderdaad uitgelegd dat haar man vaak ontvoerd werd, maar dit heeft niets te maken met het feit dat hij uiteindelijk besloot weg te gaan.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Het psychologisch attest (...), omdat hij de voortdurende aanhoudingen moe was” (Bestreden beslissing. b. 3).

De vermoedde tegenspraak is er dus geen.

D. Situatie van haar familie

Verzoekster heeft vijf broers:

- M. B.,
- M. K.,
- M. A.,
- M. A.,
- M. Kh.

De vijf broers van verzoekster zijn vervolgd. Aslanbek was een strijder binnen het verzet en werd in 2000 gedood, terwijl Anzor in 2003 werd opgepakt door de militairen. Niemand heeft hem sindsdien gezien. Hij is officieel verdwenen, zoals de man van verzoekster.

De drie laatste broers hebben de kans gehad naar België te vluchten. B., K. en Kh. werden in 2005 als vluchteling erkend.

Terwijl B. en K. sociale bindingen in België hebben ontwikkeld en Nederlands hebben geleerd, heeft Kh. moeilijkheden gehad om in de Belgische maatschappij zich te integreren. In 2006 besloot hij op eigen houtje terug naar Tsjetsjenië te reizen, en dit tegen de wil van zijn familie.

Verzoekster legt deze gebeurtenis zo uit:

“Weet uw waarom Kh. Vrijwillig is teruggekeerd? Hij miste zijn moeder. Hij heeft een heel nauw contact met haar. Hij wou dat ze naar hier zou komen maar zij wou dat niet. En ze wou niet dat hij terugkeerde maar ze kon niet anders”. (b. 12)

Tijdens de laatste jaren zijn er enkele Tsjetsjenen die gekozen hebben om vrijwillig naar Tsjetsjenië terug te keren. Niettemin,

“It is unclear to what extent refugees and asylum seekers living outside the Russian Federation have been able to make a truly informed decision to go back, given the tremendous pressure from the Chechen and Russian authorities to present the situation as ‘normalized’” European Council on Refugees and exiles, Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, asylum seekers and refugees in Europe, <http://www.ecre.org/topics/areas-of-work/returns/174.html>, March 2011, p. 34.)

Sinds zijn terugkeer werd Kh. weer bedreigd, opgepakt en gefolterd door de militairen (b.5 van het gehoor). Hij geeft aan zijn broers toe dat hij niet alles durft te vertellen over zijn vasthoudingen, net als de man van verzoekster het niet durfde.

Zoals vermeld in het verslag van de CGVS is de situatie in Tsjetsjenië in principe verbeterd, maar er zijn nog steeds mensenrechtenschendingen. Het feit dat Kh. bereid is zich in een levensgevaarlijk situatie te plaatsen om dichtbij zijn ouders te blijven moet aanvaard worden. Een terugkeer naar Tsjetsjenië moet het resultaat van een vrije keuze zijn.

Verzoekster, in het bijzonder omdat ze twee jonge dochters heeft, wil niet constant voor haar leven moeten vrezen. De situaties van de twee familieleden zijn niet vergelijkbaar.

E. Reis naar België

Verzoekster heeft weinig van haar reis gezien en ze heeft niets besloten. Alles werd afgesproken tussen de broer van haar schoonmoeder en een chauffeur. Alle onderhandelingen vinden plaats tussen mannen, en vrouwen hebben niets te zeggen. Zoals hiervoor reeds aangehaald, heeft dat niets te maken met de opleiding van verzoekster, maar wel met de Tsjetsjeense cultuur.

Ze heeft de instructies van deze mannen gevolgd: “gewoon stilzitten en geen vragen stellen” (b.9 van het gehoor). Dit gold voor de reis tussen Tsjetsjenië en Rusland eerst, voor het korte verblijf in Rusland daarna, en voor de reis van Rusland naar België ten slotte. In deze omstandigheden is het niet verbazend dat ze weinig elementen kan verklaren over haar traject.

Wat ze wel weet is waar ze zich bevond: in een vrachtwagen, in het slaapcompartiment. Deze elementen worden betwist door het CGVS:

“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers data aan de buitengrenzen van de EU (...), de EU zou zijn binnengekomen” (Bestreden beslissing, b.3)

De informatie waarover het CGVS beschikt bestaat uit verschillende elementen (uit het administratieve dossier):

- *Het “practical handbook for border guards” dat aanbevelingen bevat maar dat niet dwingend is. “Het beschrijft enkel hoe de controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone het best uitgevoerd kunnen worden”*
- *Het praktijk aan de Pools-Belarussische grensovergang, terwijl het niet zeker is dat de chauffeur van verzoekstersvrachtwagen deze weg heeft genomen*

In ieder geval is de volgende stelling niet realistisch:

“Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of de Schengen-zone verstoort in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost

Het is inderdaad bevestigd dat er nog veel vreemdelingen illegaal uit Rusland naar Europa reizen (International Organization for Migration, "Migration between Russia and the European Union: policy implications from a small-scale study of irregular migrants", 2010, http://www.emnbelgium.be/sites/default/files/publications/migration_bw_russia_european_unin_en.pdf en Europees Commissie, Clandestino project – final report, November 2009, <http://www.emnbelgium.be/sites/default/files/publications/clandestino-final-report.pdf>)

De praktijk blijkt dat er nog veel zwakheden aan de grenzen zijn. Het CGVS heeft dus te veel vertrouwen in het Europese grenscontrolesysteem. Bijgevolg is deze stelling en betwistbaar basis om het asielrelaas van verzoekster in twijfel te zetten.

De volgende conclusie van de CGVS is evenwel betwistbaar:

"Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort (...) asielinstanties".

Aangezien verzoekster wel verborgen in een vrachtwagen heeft gereisd is er geen reden om de afwezigheid van paspoort te betwisten. Het vermoeden dat ze een internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties is ongegrond.

Ofwel moeten de Belgische overheden verzoekster geloven, ofwel kunnen ze bevestigen dat ze geen visa had gekregen of geen asielaanvraag ergens anders had ingediend. Daarvoor kunnen ze de pertinente Europese medewerking systeem gebruiken. Tot zover hebben ze geen reden om het asielrelaas te betwisten.

Wat de afwezigheid van haar Russische binnenlandse paspoort betreft, wordt het door de militairen afgenomen met haar diploma (b.7 van het gehoor). Het was onmogelijk voor verzoekster om deze terug te krijgen. Niettemin, de CGVS vermoed dat verzoekster haar

"Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt (...) te houden" (bestreden beslissing b. 3)

Verzoekster herhaalt dat ze over geen internationaal paspoort beschikt. Bovendien is ze altijd in Tsjetsjenië verbleven. Daar werden haar twee dochters in 2007 en 2008 geboren. terwijl verzoekster in 2009 naar België vluchtte.

F. Zwangerschap

Verzoekster heeft in België een relatie ontwikkeld met een man. Hij heeft zich voorgesteld als iemand van Tsjetsjeense afkomst en zei dat hij nu in Frankrijk leefde. Voor onduidelijke redenen zei hij plotseling tegen verzoekster dat hij terug naar Frankrijk wilde keren.

Verzoekster heeft geen contact meer met hem. Ze heeft een paar weken later geleerd dat ze zwanger was (stuk 3), maar heeft dit nooit aan deze man vermeld. Ze is inderdaad bang voor zijn reactie.

Als het noodzakelijk is, accepteert verzoekster dat er een DNA test wordt uitgevoerd op het kindje en haar dochters om haar relaas te bevestigen. Uit het DNA-onderzoek zal blijken dat haar twee dochters dezelfde vader hebben terwijl het derde kind een verschillend vader heeft. Verzoekster is echter thans niet in staat om de kosten van zo een onderzoek te betalen.

Mocht U Raad de echtheid van de verklaringen van verzoekster over het vaderschap van het kind in vraag stellen, dan zou de bestreden beslissing vernietigd moeten worden om het CGVS toe te laten een DNA-onderzoek te laten uitvoeren.

Duidelijkheid over het vaderschap is onontbeerlijk om te kunnen oordelen over het risico waaraan verzoekster in geval van terugkeer blootgesteld zou worden.

De godsdienst van verzoekster is islam. Voor moslims is zwangerschap buiten huwelijk een bewijs van overspel, en overspel kan in de Tsjetsjeense maatschappij tot de dood van de schuldige leiden. Wanneer verzoekersouders wel op de hoogte zijn van de zwangerschap van hun dochter, weet de familie van haar verdwenen man er nog niets van.

De ouders van verzoekster zouden haar niet tegen een "sanctie" voor haar gedrag kunnen beschermen.

"Vrouwenrechten worden meer en meer geschonden in Tsjetsjenië". Er is "een gebrek aan bescherming tegen zogenaamde traditionele praktijken zoals (...) eremoorden". (CGVS, Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 2011, b.6 en 7)

De Belgische Staat is verplicht verzoekster te beschermen tegen een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië. Het Europese Hof van de Rechten van de Mens heeft al aanvaard dat een vreemdeling die tegen de traditie heeft gehandeld, een risico kan lopen als ze naar haar land van afkomst moest terugkeren (N. v. Sweden 20.07.2010, §62).

De vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet is ook een vrees voor vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

8.3. Tweede middel genomen uit de schending van de artikelen 48/3, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikelen 3 en 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

Artikel 57/7bis luidt als volgt: "(...)"

Verzoekster werd reeds inderdaad vervolgd en werd rechtsreeks bedreigd met dergelijke vervolging. Twee motieven van deze vervolging moeten onderscheid worden: ze is een familielid van een strijder die actief was in het Tsjetsjenees verzet en ze werd een slachtoffer van een welbekende chantage: vrijlating tegen losgeld.

Tijdens haar vasthouding heeft verzoekster bovendien ernstige schade ondergegaan. Dit blijkt uit het psychologisch verslag dat ze neerlegde.

7.4. Derde middel genomen uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikelen 3 en 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

Als uw Raad oordeelt dat er geen gegronde, actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omdat de reden voor de vervolging geen reden in de zin van artikel 48/3 van de wet is, minstens voldoet verzoekster aan de voorwaarden voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Ze loopt immers opnieuw het risico om slachtoffer van onmenselijke of vernederende behandelingen te worden, enerzijds door de overheden omwille van het profiel van haar familie en anderzijds door de Tsjetsjeense maatschappij omwille van het feit dat ze zwanger werd van een man die niet haar echtgenoot is."

2.2. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoekster verzuimt echter uiteen te zetten op welke wijze in de bestreden beslissing een schending kan worden gelezen van de genoemde verdragsbepaling, al dan niet in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

2.4. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielaanspraak.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die zij verklaart gekend te hebben. Verzoekster legde wel, zo luidt de beslissing voorts, een psychologisch attest neer, doch dit vormt geen sluitend bewijs van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien is het, zo wordt eraan toegevoegd, opvallend dat de psycholoog, waarvan kan worden aangenomen dat hij zich met betrekking tot verzoeksters asielrelaas baseert op haar verklaringen, in het psychologisch attest stelt dat verzoeksters echtgenoot in Tsjetsjenië ontvoerd werd, hoewel verzoekster zowel op het Commissariaat-generaal als bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot op eigen beslissing is weggegaan omdat hij de voortdurende aanhoudingen moe was en dat verzoekster sindsdien niet weet waar hij zich bevindt, noch contact heeft met hem. Het Commissariaat-generaal acht het verder weinig aannemelijk dat de belagers van verzoekster haar plots in 2009 voor het eerst zouden vervolgen door haar op te pakken en te beschuldigen van medewerking met de rebellen op basis van een foto die zij bij haar ouders zouden hebben aangetroffen en die dateert van 1999 oftewel tien jaar voordien en waarop verzoekster samen met haar in het begin van het jaar 2000 gesneuvelde broer te zien zou zijn geweest. Volgens de commissaris-generaal is het evenmin geloofwaardig dat haar belagers, die via haar aan informatie wilden geraken over haar broers en haar vermeende steun aan de rebellen, haar bij haar vrijlating via de broer van haar schoonmoeder te kennen zouden hebben gegeven dat zij een maand de tijd had om *"te verdwijnen"*. Voorts wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar reisweg van Rusland naar België. Hierdoor onstaat, zo wordt vervolgens geopperd, het vermoeden dat verzoekster haar Russisch internationaal paspoort, waarvan zij verklaart er nooit één te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden. Dit holt, zo stelt het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas verder uit. Voorts wordt opgemerkt dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar Russisch binnenlands paspoort haar tijdens haar aanhouding werd afgenomen. Bijgevolg onstaat, zo wordt eraan toegevoegd, het vermoeden dat verzoekster haar Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Verder wordt geoordeeld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeksters broers B.M. op 28 februari 2006, en haar broers K.M. en Kh.M. op 24 februari 2005 de vluchtelingenstatus in België hebben verkregen. Er wordt aan toegevoegd dat gelet op het feit dat verzoekster haar asielaanvraag heeft ingediend 3 tot 4 jaar nadat inzake de asielaanvragen van haar broers een appreciatie werd gemaakt die toen op basis van hun persoonlijke verklaringen en een inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, en gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door verzoekster zelf verklaarde asielproblemen, eenzelfde beoordeling van verzoeksters asielaanvraag niet kan worden verantwoord. Terloops wordt ook opgemerkt dat verzoeksters broer Kh.M. op 8 mei 2006 vrijwillig afstand deed van de vluchtelingenstatus en terugkeerde naar Tsjetsjenië, waar hij volgens verzoeksters verklaringen momenteel nog steeds verblijft. De overige door verzoekster in het kader van haar asielaanvraag voorgelegde documenten, met name haar geboorteakte, haar studentenkaart, de geboorteaktes van haar dochters, het document betreffende de erkenning van het vaderschap en haar huwelijksakte, zijn, zo luidt de beslissing, niet van aard dat ze voormelde conclusies wijzigen. Tot slot wordt aangaande de hoofdpijn, stress en migraine waarvan verzoekster melding maakt, en die tot gevolg zou hebben dat ze mogelijk iets kan vergeten, vastgesteld dat verzoekster geen enkel bewijs of medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zij geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zouden zijn ontstaan. Verzoekster maakt bijgevolg, aldus het Commissariaat-generaal, niet aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zijn.

2.6. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft en erg onwetend blijkt met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas, meer bepaald aangaande haar vasthouding op 5 of 6 oktober 2009 en haar vrijlating een drietal dagen later. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster er niet van op de hoogte is door welke dienst zij werd aangehouden, kent zij evenmin de naam van de persoon of de instantie aan wie haar familie betaalde

opdat zij zou worden vrijgelaten en kan zij niet aanduiden waar ze ergens in Grozny drie dagen werd vastgehouden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 11-15). In zoverre verzoekster haar onwetendheid toeschrijft aan de patriarchale Tsjetsjeense cultuur, de beperkte rol van vrouwen in de Tsjetsjeense maatschappij en het feit dat sommige onderwerpen enkel tussen mannen mogen worden besproken, merkt de Raad op dat deze uitleg eventueel kan verklaren waarom een Tsjetsjeense vrouw slechts een beperkte achtergrondkennis heeft over bepaalde thema's, maar dat dit niet kan rechtvaardigen dat verzoekster onwetend is over bepaalde essentiële gegevens over vervolgingsfeiten die ze zelf beweert te hebben meegemaakt. Bovendien mag van verzoekster worden verwacht dat zij zich over deze gegevens nader zou informeren bij haar vader, gelet op het feit dat deze haar enkele dagen na haar vrijlating vertelde hoe ze haar hadden laten vrijkomen en met wie verzoekster, zo blijkt tevens uit haar verklaringen, tot op heden wekelijks nog één à tweemaal telefonisch contact zou hebben (*Ibid.*, p. 4 en 14). Overigens blijkt uit verzoeksters huidige verklaringen dat zij *"was zo geschrikt dat ze"* na haar vrijlating *"ook niets heeft gevraagd"* aan de broer van haar schoonmoeder (Verzoekschrift, p. 8). De angst die verzoekster als reden opgeeft waarom zij haar vader en de broer van haar schoonmoeder in dit verband klaarblijkelijk niet dieper heeft bevraagd, ontslaat haar niet van de op haar rustende medewerkingsplicht. Met betrekking tot het vertrek van haar echtgenoot tracht verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen het attest van de psycholoog (stuk 16, Documenten, medisch attest), waarin wordt gesteld dat haar echtgenoot werd ontvoerd, en haar eigen verklaringen, waaruit blijkt dat haar echtgenoot uit eigen wil vertrokken is omdat hij de arrestaties beu was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 5-6), te minimaliseren. Verzoekster slaagt er echter niet in op afdoende wijze te verklaren hoe deze uiteenlopende versies van de feiten in haar verklaringen zouden zijn ontstaan. De vaststelling dat verzoekster over fundamentele aspecten van haar asielrelaas weinig betrouwbare verklaringen aflegt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid haar asielrelaas.

2.7. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoekster is er, zo stelt de Raad vast, tot op heden niet in geslaagd de Belgische asielinstanties ook maar enig begin van bewijs voor te leggen van haar beweerde problemen. Verzoekster wijst er thans in haar verzoekschrift op dat, gelet op haar plotselinge vlucht, de bewijslast in haren hoofd gerelativeerd moet worden. De beweerde plotse vlucht van verzoekster vindt echter geen grondslag in de gegevens van het administratief dossier. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers dat zij haar land van herkomst pas heeft verlaten op 8 november 2009, oftewel een maand na haar vrijlating van 8 of 9 oktober 2009 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 8). Verzoekster geeft thans zelf aan dat zij *"geen bewijs van haar vasthouding kan tonen"* (Verzoekschrift, p. 8), en schrijft dit toe aan het feit dat Tsjetsjenië *"amper een centrale staat"* is, de macht er in handen is van verschillende groeperingen met elk hun eigen informeel systeem en bijgevolg huiszoekingen, aanhoudingen, vasthoudingen en vrijlatingen officieus gebeuren en er dus geen bewijzen van zijn (*Ibid.*, p. 4). Verzoekster tracht haar argumentatie aangaande deze door haar als *"bijzondere context van Tsjetsjenië"* omschreven praktijken te onderbouwen door te verwijzen naar de verslagen van internationale instanties en de bewijzen verzameld in België, vooral het psychologisch verslag. De Raad merkt echter op dat in verzoeksters geval de schets uit de algemene rapporten niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen van verzoekster. Met betrekking tot het psychologisch attest stelt de Raad vast dat verzoekster geheel voorbijgaat aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat dit geen sluitend bewijs vormt van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten (Bestreden beslissing, p. 3), zodat het onduidelijk blijft hoe dit attest haar relaas zou kunnen staven. Verzoekster toont niet aan, noch maakt aannemelijk dat zij ondanks de bewijsmoeilijkheden waarover ze spreekt, alsnog ernstige pogingen heeft ondernomen om overtuigingsstukken in verband met haar relaas te bemachtigen. Waar verzoekster thans laat gelden dat haar broer Kh. M., die vrijwillig afstand deed van zijn in België verkregen vluchtelingenstatus en terugkeerde naar Tsjetsjenië, sinds zijn terugkeer weer bedreigd, opgepakt en gefolterd werd door de militairen, stelt de Raad vast dat verzoekster dit wedervaren van haar broer, met wie ze blijkens haar verklaringen wekelijks contact heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 5) evenmin met enig objectief gegeven weet te staven. Het totale gebrek aan bewijs zet verzoeksters geloofwaardigheid in tegenstelling tot haar beweringen op dit punt verder op de helling.

2.8. Terloops merkt de Raad op dat enerzijds de vaststelling dat verzoekster pas een maand na haar vrijlating haar land van herkomst ontvluchtte en op die wijze de boodschap van de militairen dat zij een maand de tijd had om *"te verdwijnen"*, die zij via de broer van haar schoonmoeder zou hebben vernomen, letterlijk heeft genomen, en anderzijds het gegeven dat zij al die tijd niet ondergedoken

leefde, maar zij eerst bij haar ouders en nadien bij haar schoonouders verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 15), ernstig afbreuk doen aan de ernst van verzoeksters verklaarde vrees voor vervolging.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekster herhaalt thans in haar verzoekschrift enkele van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande haar reisweg waarbij zij onder meer verklaarde geen enkel document bij de hand te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/09/2011, p. 7). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, blijkt dat alle vrachtwagens/transport aan de grensposten in Polen steeds twee controles doorlopen, met name een grenscontrole door de Border Guards en een douanecontrole door de douane, dat deze controles zeer strikt en met hoogtechnologisch materiaal worden uitgevoerd, dat het risico op ontdekking zeer groot is en dit geweten is door potentiële illegale verstekelingen en mensensmokkelaars waardoor het werkterrein van de smokkelaars zich verlegd heeft van mensenhandel naar goederensmokkel en Russische asielzoekers zich meestal aan de grens aandienen met een internationaal paspoort (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument, Border Control). Vermits verzoeksters versie met betrekking tot de wijze waarop zij de grens overstak drastisch afwijkt van wat blijkt uit voormelde informatie, mag van haar worden verwacht dat zij verder verduidelijkt op welke wijze zij de strenge grenscontrole omzeilde. Verzoeksters affirmatie dat veel vreemdelingen uit Rusland erin slagen op illegale wijze Europa binnen te komen, wordt geenszins met concrete en objectieve gegevens onderbouwd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt integendeel dat *“de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone te betreden lijken dan ook minimaal en er kan dan ook met grote stelligheid aangenomen worden dat de overgrote meerderheid van personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten” (Ibid.)*. De commissaris-generaal kon op grond van verzoeksters weinig aannemelijke verklaringen rechtsgeldig vermoeden dat zij wellicht haar Russisch internationaal paspoort achterhoudt om zo hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

2.10. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift haar eerdere verklaringen herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar Russisch binnenlands paspoort haar tijdens haar aanhouding werd ontnomen. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat zij ook dit document bewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

2.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat dit, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, ter zake niet van toepassing is. Immers, het Commissariaat-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand werden gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Uit de uitgebreid door verzoekster aangehaalde en geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan niet worden besloten dat verzoekster geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd die zouden toelaten te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster meent, zo stelt de Raad vast, om twee redenen in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Voor zover zij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Bijgevolg kan verzoekster zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster oppert dat zij omwille van haar

buitenhuwelijkse zwangerschap het risico loopt om slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot blote beweringen. Zij voegt weliswaar aan haar verzoekschrift een medisch attest voor betreffende haar zwangerschap dat op 6 oktober 2011 door Dr. Vercammen werd opgesteld, maar hieruit kan uiteraard niet worden afgeleid wie de verwekker is van het (toen) ongeboren kind. Met betrekking tot de DNA-test waarop verzoekster aanstuurt, wijst de Raad erop dat in asielzaken de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster, in het geval zij effectief zwanger zou zijn van een andere man dan haar echtgenoot, niet met concrete gegevens onderbouwt dat zij hierdoor bij terugkeer ernstige schade zou ondervinden.

2.14. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië brengt verzoekster geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen. Op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 17, Landeninformatie, SRB, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 20/06/2011), kon de commissaris-generaal geldig besluiten dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. De stukken die op 8 november 2011 per aangetekend schrijven aan de Raad werden overgemaakt, bevatten een attest van de psychologe, een uittreksel uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat werd gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en een verklaring van K. M., de broer van verzoekster. Betreffende het attest van de psychologe van 20 oktober 2011 merkt de Raad op dat uit dit attest enkel kan worden afgeleid dat verzoekster een psychologische begeleiding krijgt in het centrum "Le Norois" omwille van post-traumatische stress die gekenmerkt wordt door "(...) *insomnies assorties de cauchemars récurrents, d'angoisse invalidantes, de violents maux de tête(...)*", maar hieruit blijkt geenszins dat verzoekster niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. De Raad stelt vast dat dit attest ook geen uitsluitel kan bieden over de omstandigheden waarin het psychisch lijden zou zijn ontstaan, zodat hierin geen bewijs van de beweerdde vervolgingsfeiten kan worden gelezen. Aangaande het uittreksel uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011 (RvV 2 maart 2011, nr. 57 220), merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde in hoeverre haar situatie analoog is aan of commensurabel is met de feitelijke gegevens die aan het bewuste arrest ten grondslag liggen. Bovendien wijst de Raad erop dat in onze continentale rechtsorde aan dit arrest geen bindende precedentswaarde kan worden toegedicht, wat overigens zou indruisen tegen het individueel karakter van het onderzoek van een asielaanvraag. Wat de verklaring van haar broer K. M. van 18 oktober 2011 betreft, waarvan verzoekster ter terechtzitting het origineel neerlegde, merkt de Raad vooreerst op dat gewag wordt gemaakt van het feit dat hun broer Kh. bij zijn terugkeer naar Tsjetsjenië zware problemen kende en zelfs gemarteld werd, en erop wordt gewezen dat verzoekster herhaaldelijk heeft af te rekenen met zware hoofdpijn die het gevolg zou zijn van haar mishandelingen in Tsjetsjenië, maar dat deze verklaringen met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd. Zoals eerder vastgesteld, weet verzoekster het feit dat haar broer Kh. bij zijn terugkeer in Tsjetsjenië opnieuw het slachtoffer zou zijn geweest van folterpraktijken niet met enig document te staven. Waar verzoeksters broer getuigt van de buitenhuwelijkse zwangerschap van verzoekster, wijst de Raad erop dat zijn getuigenverklaring geenszins een (draagkrachtig) bewijs vormt van die beweerdde buitenhuwelijkse zwangerschap. In het algemeen dient te worden opgemerkt dat deze verklaring niet uitgaat van een officiële instantie en een gesolliciteerd karakter vertoont.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3, 48/4 of 57/7bis van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN